

præstere et Bevis. Det er det, Tilhængerne af det lønnede Plejebørnstilsyn kræver af dette Tilsyn; vi kan ikke slaa os til Ro med, at Kvinder dertil medbringer et kærligt Hjerte og et tilstrækkeligt Antal ledige Timer, de maa ogsaa overfor de Plejehjem, de skal kontrollere, staa med den anerkendte Sagkundskabs Indsigt og Myndighed.

Det næste Spørgsmaal bliver for os derfor: „Hvor skal den fornødne Sagkundskab tilegnes? Hvor finder vi Lærestedet?“ Her mener jeg, Fru Jensen-Storch har givet os et Fingerpeg i den Del af hendes Artikel, om hvilken hun selv siger, at den er det bedste, som kommer til sidst, nemlig Beretningen om det lille kommunale Optagelseshjem for Smaabørn, som Plejetilsynet i Aalborg har faaet Lov til at opføre for de Penge, som skulde budgetteres til det lønnede Tilsyn. Damerne frabad sig. Maaske de selv her uden at vide det har anvist den rette Vej at gaa for at naa til det lønnede Plejebørnstilsyn, som de i Øjeblikket modsætter sig: Først Oprettelsen af kommunale Hjem for Smaabørn, der kan tjene som Læresteder for dem, som søger Sagkundskab paa dette Omraade, saa Indførelsen af lønnede, sagkyndige tilsynsførende.

Som Dansk Kvindesamfunds Medlemmer vil erindre, blev der i Sommer paa Fællesmødet i Rønne nedstemt et Forslag fra Fællesstyrelsen om, at Dansk Kvindesamfund skulde anmode Kommunerne i de større Byer om at oprette Børnehjem for Smaabørn under to Aar og gøre dem til Læresteder for Mødre og Barneplejersker. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Forslaget ikke var tilstrækkelig forberedt ude i Landet, og at Tillidsmændene maaske ogsaa paa det Tidspunkt var saa trættede af en timelang Forhandling, at de ikke i Øjeblikket formaaede at se, af hvor stor Betydning den Sag var, som de afviste. Men da Spørgsmaalet om kommunale Optagelseshjem nu igen møder os her i Fru Jensen-Storchs Artikel, rejst og virkeliggjort ved Initiativ af det frivillige Tilsyn i Aalborg, blot at der ikke til dette Hjem er knyttet Undervisning i Smaa-

børns Pasning — men den kan maaske komme, naar Hjemmet faar den Udvidelse, Fru Jensen-Storch profeterer — mener jeg, det kunde være af Interesse her i Bladet at høre Medlemmer af Dansk Kvindesamfund udtale sig om det formaalistjenlige i rundt om i større Kommuner at søge oprettet lignende Hjem, der, samtidig med at de tjente til Optagelse af hjemløse Smaabørn, kunde tjene til Læresteder bl. a. for de Kvinder, som vil paa tage sig Kontrollen med Plejehjem.

Hermed forekommer det mig, vilde en Vej være banet for et ordentlig lønnet, virkelig sagkyndigt Tilsyn. Thi at vi ikke kommer udenom det lønnede Tilsyn, betragter jeg paa Forhaand som givet — det er jo allerede flere Steder indført — Sagen staar i Øjeblikket paa, om dette lønnede Tilsyn ogsaa bliver det bedst egnede. Sikrer vi os ikke det, vilde jeg ligesom Fru Jensen-Storch nære Betæneligheder ved at se denne Gren af kommunal Virksomhed glide fra Tillidshvervene over til de lønnede.

Jeg har kun med dette lille Indlæg villet antyde en Vej til Sagens Løsning, mulig der ogsaa er andre og bedre Veje at gaa; Kvinden og Samfundet vil med Glæde modtage og fremføre Forslag.

Gyrithe Lemche.

Kvinder i Flertal.

I et i Københavns Borgerrepræsentation fornylig nedsat Udvalg angaaende Forhold, der skal ordnes i Anledning af Enkeloven, der træder i Kraft til Januar 1914, har 4 Mænd og 5 Kvinder Sæde.

En engelsk Stemmeretskvinde paa Ferie.

„Kom frem! Tag fat og hold fast!“ Dette er Krigsraabet for en af Suffraget-Afdelingerne. Sylvia Pankhurst praktiserede det til Fuldkommemhed.

Vi skal ikke forholde vore Læsere et Indblik i den Maade, paa hvilken

en Suffraget — — hviler ud: Sylvia Pankhurst ankom til København fra Christiania d. 2. Oktbr. Kl. 11 Aften og rejste d. 8. Oktbr. Kl. 12. I de mellemliggende 6 Dage besaa hun, der naturligvis er meget socialt interesseret: Arbejdsanstalten Sundholm, Kristianshavns Kvindefængsel, Finsens Lysinstitut, flere kommunale Skoler i København og Omegn, Statens Lærerhøjskole, Grundtvigs Højskole med tilhørende Landbrugsskole, den kgl. Porcellænsfabrik, Københavns Tjenestepigeforening, Alderdomshjemmet og Københavns Mælkeforsyning. Hun talte ved to private og et offentligt Møde, og sad 3 Timer i Landstinget den 7. Oktober for at høre vor Regering lægge det Forslag frem, der giver danske Kvinder samme politiske Rettigheder som danske Mænd. Ind imellem alt dette besørgede hun den mest paa trængende Korrespondance med Hovedkvarteret i London, lod sig interviewe af Pressens Repræsentanter og udarbejdede de omfattende Notitser, hun foretog overalt, i sin uhyre store „Notebog“.

Der skal være en Professor et Sted nede i Sachsen, der holder paa, at Kvinderne ikke skal have Valgret, fordi deres legemlige Kræfter ikke er store nok til ogsaa at bære det dermed forbundne Arbejde. Han skulde prøve at holde Ferie med Sylvia Pankhurst.

Miss Pankhurst „kom frem“ for et Publikum paa ca. 800 Mænd og Kvinder den 7. Oktbr. i Grundtvigs Hus. Med største Grundighed tog hun fat paa den foran hende liggende Opgave: at tale sin Sag saaledes, at alle disse Tilhørere gik fra hende med et andet Syn paa denne mærkelige Bevægelse, end det Dagens Aviser giver dem, og efter at have holdt dem fast i fem Kvarter, tillod hun dem endelig at give noget af den Begejstring Luft, som hendes overbevisende og ligefremme Indlæg efterhaanden havde vakt hos dem.

Hun begyndte med at fastslaa, at de engelske Kvinder arbejder for de samme Reformers som der til alle Tider er kæmpet for i alle Lande: Økonomisk Velfærd, personlig Frihed. Bag enhver fattig Mand staar der en endnu fattigere Kvinde.

Efter en Del Eksempler paa, hvorledes saavel den engelske Stat som private Foretagender lønner Kvinder